

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník IV. - Číslo 48

V Zlatci 16. prosince 1949

Cena 3 Kčs

Да здравствует великий вождь и учитель народов Иосиф Виссарионович СТАЛИН!

STALIN

„Vy, kteří jste ho neznali, on znal i vás a přemýšlel o vás. Ať jste kdokoli, vy všichni potřebujete jeho pomoci. A ať jste kdokoli, nejlepší část vaší budoucnosti je v rukou onoho člověka, který bdí za všechny a pracuje — člověka s hlavou učenice, s tvářím dělníka, v šatě prostého vojáka.“

H. Barbusse.

Ano, takový je Stalin, syn dělnické třídy gruzínského lidu, spolupracovník a nástupce Leninův, tvůrce a představitel spravedlivějšího společenského řádu v zemi, která obestírá šestinu světa, vojevůdce socialistické revoluce a vítěz nad fašismem v druhé světové válce.

Zamyslet se nad Stalinem, znamená zamyslet se nad největšími hospodářskými, sociálními, politickými a filosofickými problémy našeho věku. Vidíme před sebou muže, velkou historickou osobnost nového typu, která vtiskuje svou pečeť našemu století. Celý svůj život zasvětil boji a práci za osvobození a šťastný život dříve utiskovaných tříd a národů Ruska. Tento boj přivedl Stalin po boku svého velkého učitele V. I. Lenina a pak i bez něho v čele bolševické strany a dělnické třídy Ruska k vítězství. Stalin byl nejdůslednějším vykonavatelem vůle, nejdůslednějším zastáncem zájmů vzestupující novodobé dělnické třídy, pracujících vrstev společnosti utiskovaných národů. Poučen svými učiteli Marxem, Engelsem a Leninem bystře rozpoznal, že právě hospodářské, politické a kulturní potřeby zotročených národů jsou nejen hnací silou dějin novodobé společnosti, ale představují i politický program budoucnosti.

Čteme-li Stalinovy spisy, sotva nám ujde jeho určitá nekolsavá logika.

(Pokračování na str. 2.)

Иосиф Виссарионович Сталин

Иосиф Виссарионович Сталин, вождь и учитель всемирного пролетариата, выдающийся член большевистской партии — родился 21 декабря 1879 года в городе Гори, в Грузии.

Пятнадцатилетний Сталин связывается с подпольными группами русских марксистов, проживающих в Закавказье. Уже в августе 1898 года Сталин становится членом группы „Месамедаси“, грузинской социал-демократической организации

и возглавляет ее революционно-марксистское крыло.

Упорная борьба Сталина за повышение своих знаний в марксистской литературе достигает своей цели. Сталин становится образованным марксистом.

Теоретические знания марксизма становятся мощным оружием в его революционной борьбе против оппортунистическим уклонам в „Месамедаси“.

С первым выходом „Искры“ Ста-

Tak může myslit jen duch prošlý přísnou školou vědeckého myšlení. Jeho poznání je však zároveň odvozeno přímo z vlastních dějinných sil. Stalin, jak se o tom názorně přesvědčujeme v každém jeho díle, pochopil, že pravda je něco nesmírně jednoduchého a odtud jeho předpoklady dějinného vývoje, jak mu je odhalil život.

Pochopíme to nejlépe tehdy, když si uvědomíme význam Stalinův pro náš národní vývoj. Ještě v době, kdy naše buržoazie prováděla rakušáckou politiku, byl to Stalin, který za svého pobytu ve Vídni v roce 1912 obeznámil se s otázkami českého národního boje za svobodu. Výsledkem jeho studia byla kniha „Marxismus a národnostní otázka“, v které se Stalin zabývá i otázkou národnostního zápasu Čechů a rozhodně se zastává práva českého národa na sebeurčení na samostatný státní život. A také jeho thésy na dubnové konferenci bolševické strany v r. 1947 o právu na sebeurčení pro všechny národy, měly rozhodující význam pro rozbití Rakouska a vznik samostatné Československé republiky.

S vybudováním velkého a mohutného socialistického státu, který je dílem Stalinovým, spojila historie i osud našich národů a našeho státu. Kdo z nás by si neuvědomoval, že nebýt Sovětského svazu, nepřemožitelných sovětských armád, vychovaných a vedených v duchu osvoboditelského poslání vojvodcovským geniem Stalinovým, nebylo by naší národní a státní svobody, naší nezávislosti a nebylo by také naší perspektivy do šťastného socialistického zítřka. Tak se pro nás skončila tisíciletá historie útlaku a násilí, vyvrcholená okupací a válkou. Tak řešil Stalin národnostní otázku naší vlasti 32 let po tom, co o ní po prvé psal a navrhoval její řešení.

Proto v den 70. výročí narození J. V. Stalina budeme s láskou a vděčností vzpomínat na tohoto muže, který celým svým dílem položil základy k vítězství nad útočníkem ještě dávno předtím, než naše země byla přepadena. Naš lid se právem dívá na J. V. Stalina jako na svého nejlepšího přítele a ochránce a nikdy nezapomene a zapomenouti nemůže čím byl hrdinnému sovětskému lidu i nám v nejtěžších letech Velké vlastenecké války a po této válce. Velký zjev Stalinův žije v srdcích našeho lidu, neboť v jeho osobnosti vidí náš lid ztělesnění svých nejskvělejších nadějí v socialistickém budování, právě tak jako pracující masy celého světa vidí v něm jedinou záštitu a oporu v boji za socialismus, mír a šťastnou budoucnost všech pracujících.

лин целиком становится на позицию её и сразу видит в Лениным создателя, вождя и учителя настоящей марксистской партии.

Сталин проникая безграничной верой в ленинский революционный гений и пошёл по его пути.

Под руководством Сталина революционное движение в Грузии переходит от узкой пропаганды к массовой политической агитации. С 1901 года Сталин становится революционером-профессионалом и переходит на нелегальную напряжённую героическую жизнь которая продолжается до 1917 года.

В сентябре 1901 года выходит по инициативе Сталина и Кецохели первая нелегальная грузинская социал-демократическая газета „Брдвола“ („Борьба“). Эта газета являлась лучшей марксистской газетой после „Искры“.

В 1902 году Сталина арестовывают, и в 1903 вывозят в Восточную Сибирь. В ссылке Сталин ведёт переписку с Лениным. А в декабре 1905 г. на Тамерфорской конференции он впервые лично встречается с Лениным.

В период революции 1905-1907 г. Сталин стоит во главе закавказских большевиков, руководит революционной борьбой рабочих и крестьян Закавказья. Отстаивает и мастерски развивает ленинские организационные и тактические принципы и теоретические основы большевистской партии. Иосиф Виссарионович ведёт непримиримую борьбу против меньшевиков, анархистов и иных врагов марксизма. В 1907-1910 г. руководит бакинской организацией большевиков. В 1912 г. избирается членом ЦК партии и руководит революционной работой в России.

Безпрерывно преследуемого жандармами и полицией, Сталина 8 раз арестовали, сем раз он был в ссылке, шесть раз убежал из ссылки.

После февральской революции 1917 г. Сталин руководит деятельностью Центрального и Петроградского комитетов большевиков и редактирует „Правду“.

С мая 1917 г. Сталин член Политбюро ЦК. Он непосредственно руководит VI съездом партии (август 1917 г.). В октябрьские дни 1917 года возглавляет Партийный центр по руководству восстанием. Вместе с Лениным, Сталин вдохновитель и вождь Великой Октябрьской социалистической революции. Сталин — народный комиссар по делам национальностей. С 1919 по 1922 г. — народный комиссар

Рабоче-Крестьянской Инспекции. В 1922 г. Сталин избран генеральным секретарём ЦК партии и с тех пор он несменно на этом посту.

Вместе с Лениным он создал и растил рабочую революционную партию нового типа — партию большевиков.

Сталин отстоял ленинизм в боях против изменников — троцкистов, бухаринцев и иных врагов народа. И. В. Сталин обосновал и развил учение Ленина о победе социализма в одной стране.

В годы империалистической интервенции Сталина ЦК партии посылает на самые тяжёлые участки фронтов. В самых трудных условиях под руководством Сталина Красная Армия громит врага и отбрасывает его за границу Советских Республик.

21 января 1924 года в Горках, под Москвой, умер Ленин, вождь партии большевиков. Знамя Ленина, знамя партии, высоко поднял и понёс дальше Сталин — выдающийся ученик Ленина.

Борьба за индустриализацию и коллективизацию страны, за превращение отсталой в экономическом отношении страны в страну передовую — социалистическую с могучей оборонной промышленностью, совершалась под непосредственным руководством Сталина. После сталинских пятилеток Советский Союз темпами производства в промышленности догнал и в многих отраслях перегнал передовые капиталистические страны. Сталин — творец новой Конституции социалистического государства рабочих и крестьян. Сталин — творец вооружённых сил Советского Союза. Великий стратег и полководец Красной Армии.

6 мая 1941 года И. В. Сталин Указом Президиума Верховного Совета СССР назначен председателем Совета Народных Комиссаров СССР. 22 июня 1941 года, гитлеровская империалистическая Германия вероломно напала на Советский Союз. Завязалась великая отечественная война. Председателем Государственного Комитета Обороны был поверен И. В. Сталин. Первоначальные успехи гитлеровских войск превратились в последствии в крупные поражения германской армии. После разгрома немцев под Москвой, Сталинградом, Курском, Советская Армия совершила десять Сталинских ударов, в следствии чего фашистская Германия и её союзники были окончан-

Михаил ИСАКОВСКИЙ

Слово к товарищу Сталину

Оно пришло, не ожидая зова,
Пришло само — и не сдержать его. —
Позвольте ж мне сказать Вам это слово,
Простое слово сердца моего.

Тот день настал. Исполнились сроки.
Земля опять покой свой обрела.
Спасибо ж Вам за подвиг Ваш высокий,
За Ваши многотрудные дела.

Спасибо Вам, что в годы испытаний
Вы помогли нам устоять в борьбе.
Мы так Вам верили, товарищ Сталин,
Как, может быть, не верили себе.

Вы были нам оплотом и порукой,
Что от расплаты не уйти врагам.
Позвольте ж мне позвать Вам крепко руку,
Земным поклоном поклониться Вам.

За Вашу верность матери-отчизне,
За Вашу мудрость и за Вашу честь,
За чистоту и правду Вашей жизни,
За то, что Вы такой, какой Вы есть.

Спасибо Вам, что в дни великих бедствий
О всех о нас Вы думали в Кремле,
За то, что Вы повсюду с нами вместе,
За то, что Вы живёте на земле.

Николай ТИХОНОВ

СТАЛИН

Он нас повел на приступ Октября,
К Царицыну, где бури бушевали,
Он нас учил победе на Урале,
Могучих битв высокая заря
Великое носила им'я: Сталин!

Когда врагов тянулись руки все,
Чтоб Петроград ударить в сердце сталью,
Тот грозный меч, что руки им отсек,
Богатыря носил он им'я: Сталин!

А наш народ героично богат,
И мы в делах геройских не устали,
И нас ведет незнающий преград,
Герой труда, герой героев — Сталин!

тельно разгромлены. Советские воины водрузили знамя победы над Берлином. В этой войне Советская Армия освободила целый ряд стран из фашистского ига. Мы Волыньские чехи никогда не забудем того, что по указанию тов. Сталина мы могли сражаться по боку Советской Армии за независимость нашей родины. Не забудем тоже того, что нам было разрешено вернуться на родину и принять участие в строительстве социализма в нашей стране.

В день рождения И. В. Сталина мы желаем великому учителю и вождю народов, гению человечества и лучшему другу трудящихся всего мира много здоровья и сил в его борьбе за сохранение мира во всем мире! кап. Циц.

Обращение т. И. В. Сталина к народу

9 мая 1949 года

Товарищи! Соотечественники —
и соотечественницы!

Наступил великий день победы над Германией. Фашистская Германия, поставленная на колени Красной Армией и войсками наших союзников, признала себя побежденной и объявила безоговорочную капитуляцию.

7 мая был подписан в городе Реймсе предварительный протокол капитуляции. 8 мая представители немецкого главнокомандования в присутствии представителей Верховного Командования союзных войск и Верховного Главнокомандования советских войск подписали в Берлине окончательный акт капитуляции, исполнение которого началось с 24 часов 8 мая.

Зная волчью повадку немецких заправил, считающих договора и соглашения пустой бумажкой, мы не имеем основания верить им на слово. Однако сегодня с утра немецкие войска во исполнение акта капитуляции стали в массовом порядке складывать оружие и сдаваться в плен нашим войскам. Это уже не пустая бумажка. Это — действительная капитуляция вооружённых сил Германии. Правда, одна группа немецких войск в районе Чехословакии всё ещё уклоняется от капитуляции. Но я надеюсь, что Красной Армии удастся привести её в чувство.

Теперь мы можем с полным основанием заявить, что наступил исторический день окончательного разгрома Германии, день великой победы нашего народа над германским империализмом.

Великие жертвы, принесённые нами во имя свободы и независимости нашей Родины, неисчислимые лишения и страдания, пережитые нашим народом в ходе войны, напряжённый труд в тылу и на фронте, отданный на алтарь отечества, — не прошли даром и увенчались полной победой над врагом. Вековая борьба славянских народов за своё существование и свою независимость окончилась победой над немецкими захватчиками и немецкой тиранией.

Отныне над Европой будет развеваться великое знамя свободы народов и мира между народами. Три года назад Гитлер всенародно заявил, что в его задачи входит расчленение Советского Со-

юза и отрыв от него Кавказа, Украины, Белоруссии, Прибалтики и других областей. Он прямо заявил: „Мы уничтожим Россию, чтобы она больше никогда не смогла подняться“. Это было три года назад. Но сумасбродным идеям Гитлера не суждено было сбыться, — ход войны развеял их в прах. На деле получилось нечто прямо противоположное тому, о чём бредили гитлеровцы. Германия разбита на голову. Германские войска капитулируют. Советский Союз торжествует победу, хотя он и не собирается ни расчленять, ни уничтожать Германию.

Товарищи! Великая Отечественная война завершилась нашей полной победой. Период войны в Европе кончился. Начался период мирного развития.

С победой вас, мои дорогие соотечественники и соотечественницы.

Слава нашей героической Красной Армии, отстоявшей независимость нашей Родины и завоевавшей победу над врагом!

Слава нашему великому народу, народу-победителю!

Вечная слава героям, павшим в боях с врагом и отдавшим свою жизнь за свободу и счастье нашего народа!

М. ИНЮШКИН

Кантата о Сталине

От края до края, по горным вершинам,
Где вольный орел совершает полёт,
О Сталине мудром, родном и любимом
Прекрасную песню слагает народ.

Летит эта песня быстрее, чем птица,
И мир угнетателей злобно дрожит.
Её не удержат посты и границы,
Её не удержат ничьи рубежи.

Её не страшат ни нагайки, ни пули,
Звучит эта песня в огне баррикад,
Поют эту песню и рикша, и кули,
Поёт эту песню катайский солдат.

От края до края, по горным вершинам,
Где свой разговор ведёт самолёт,
О Сталине мудром, родном и любимом,
Прекрасную песню поёт весь народ.

Život a dílo J. V. STALINA

Národy Sovětského svazu a pracující lid celého světa oslaví 21. prosince t. r. 70. narozeniny největšího člověka naší doby, jehož jméno ponese nová epocha lidstva, velkého učitele a vůdce národů Josefa Vissarionoviče Stalina.

O velikosti a významu muže, jehož jméno s takovou úctou a láskou vyslovují občané Sovětského svazu a k němuž s nadějí vzhlížejí pracující všech národů světa — mluví jeho dílo. S jeho jménem jsou nerozlučně spjaty dějiny poslední doby. Velké vítězství nad německým fašismem a imperialismem je jedním z dokladů o tom.

Život a dílo Stalina — tof jeden nepřetržitý boj za uskutečnění ideálů lidstva — za ideje marxismu — leninismu, tof jejich realizace, konkretisace a další rozvíjení.

Stalin je nejen theoretik — ale především praktik socialistické revoluce. Stalin je nejbližší spolupracovník Leninův. Lenin a Stalin neohroženě a jistě, pevně a rozvážně vedli komunistickou stranu a dělnickou třídu k socialistické revoluci, k ozbrojenému povstání. Lenin a Stalin jsou inspirátory a organizátory vítězství Veliké říjnové revoluce. Lenin a Stalin jsou zakladatelé, organizátoři a tvůrci velkého Sovětského svazu.

V letech občanské války byl Stalin na frontách, které byly pro revoluci nejdůležitější a nejněbezpečnější. Bezprostředním inspirátorem a organizátorem nejdůležitějších vítězství Rudé armády byl Stalin a to stejně v období Říjnové revoluce jako za Veliké vlastenecké války v letech 1941-45. Stalinovo jméno je nerozlučně spjato s nejslavnějšími vítězstvími Rudé armády.

Společně s Leninem Stalin důsledně prováděl a hájil stranickou linii a potíral všechny nepřátele strany. Stalin organizoval a řídil výstavbu socialismu v SSSR, vypracoval učení o socialistické industrialisaci Sovětského svazu, které se stalo základem, na němž byl socialismus v SSSR vybudován. Proto mnohé z průmyslových gigantů, na které je hrda celá země, jsou pojmenovány Stalinovým jménem.

Za Stalinova vedení dovršila bolševická strana přechod v zemědělství na cestu kolektivisace. Splnění tohoto světodějného úkolu vyžadovalo nejpečlivějších příprav, které svou dalekosáhlostí a velkolepostí mohou být směle postaveny na rovně přípravám k Veliké říjnové socialistické revoluci. Geniální strateg proletářské revoluce směle a neochvějně, bedlivě a rozvážně vedl stranu vpřed a odstraňoval všechny překážky na cestě k vytčenému cíli.

*

Všechna nesmírná vítězství socialismu jsou utvrzena v ústavě SSSR. Podle ústavy se sovětská společnost skládá ze dvou spřátelených tříd — dělnictva a rolnictva. Politickým základem Sovětského svazu jsou sověty poslanců pracujícího lidu. Ekonomickým základem Sovětského svazu je socialistické vlastnictví výrobních prostředků. Všichni občané SSSR mají zajištěno právo na práci, na odpočinek, na vzdělání a na materiální zajištění ve stáří, jakož i v nemoci a invaliditě. Rovnoprávnost občanů bez ohledu na jejich národnost, rasu a pohlaví je neporušitelným zákonem. Aby byla upevněna socialistická společnost, zajišťuje ústava svobodu slova, tisku, svobodu shromažďovací a svobodu veřejných projevů, právo sdružovat se v organizace a spolky, nedotknutelnost osoby, nedotknutelnost obydlí a litovního tajemství, právo asyly pro cizí státní příslušníky, pronásledované za hájení zájmů pracujícího lidu, nebo za vůdeckou činnost, nebo za národně-osvobozenický boj.

Tato v dějinách nevidaná významná práva a svobody pro pracující lid jsou zajištěna materiálně, hospodářsky celým systémem socialistického hospodářství které nezná krizi, anarchie a nezaměstnanosti

Ústava SSSR zároveň ukládá všem občanům důležité povinnosti: dbáti zákonů, zachovávat pracovní kázeň, čestně dodržovat společenské závazky, dbáti pravidel socialistického soužití, stříci a upevňovat socialistické vlastnictví a bránit socialistickou vlast.

To, o čem po staletí horovali nejlepší a nejkročilejší geniové lidstva učinila neporušitelným zákonem ústava SSSR — ústava socialismu a rozvinuté socialistické demokracie.

Tato ústava byla schválena a přijata na VIII. sjezdu sovětů — 5. prosince 1936.

Národy sovětského svazu nazvaly jednomyslně novou ústavu SSSR na počest jejího tvůrce **ústavou stalinskou**.

Pro pracující lid sovětského svazu je to bilance boje a vítězství, pro nás je to zářný vzor — pro pracující lid všech kapitalistických zemí je to veliký program boje. Ústava utvrdila světodějný fakt, že sovětský svaz vstoupil do nového období vývoje, do období dovršení výstavby socialistické společnosti a postupného přechodu ke komunismu.

Vyzbrojuje pracující lid celého světa morálně a politicky k boji proti buržoasní reakci. Ukazuje, že to, co bylo uskutečněno v sovětském sva-

zu, může být uskutečněno i v jiných zemích.

*

V období intenzivního budování socialismu byl zrádně a zákeřně přepaden hitlerovským Německem Sovětský svaz. Vřak hned v prvních dnech boje zazněla pevná a rozhodná slova toho, k němuž s důvěrou vzhlížel sovětský lid. Stalin řekl: Naše věc je spravedlivá. Vítězství bude naše!

A tato jistota velkého učitele a vůdce sovětských národů se přenášela na všechny a zajistila skvělé historické vítězství. Deset stalinských úderů, genialních vojenských operací, provedených hrdinnou Rudou armádou podle plánů vypracovaných jejím vrchním velitelem, pohýbilo navždy sny fašistického imperialismu.

*

Život a činnost Josefa Vissarionoviče Stalina jsou nerozlučně spjaty s činností Vladimíra Iljiče Lenina a s dějinami bolševické strany.

V trudných dobách illegality, v boji za vítězství Veliké říjnové socialistické revoluce, v občanské válce, v boji proti nepřátelům lidu, proti nepřátelům socialismu, v boji za vybudování a upevňování socialistické společnosti a především ve velké vlastenecké válce se výrazně projevil jeho železná vůle a revoluční energie Stalinova.

J. V. Stalin je geniální vůdce a učitel strany, veliký strateg socialistické revoluce. Nesmířitelnost k nepřátelům socialismu, nejhlubší zásadovost, spojení jasně revoluční perspektivy a jasně vědomí cíle s mimořádnou pevností a houževnatostí při jeho dosažení, prozíravost a konkrétnost vedení, nerozlučné spojení s masami — takové jsou charakteristické rysy Stalinova stylu práce. Nikdo na světě nevedl ještě tak velké, milionové masy dělnictva a rolnictva, jako Josef Vissarionovič Stalin, který dovedl skvěle shrnovat a hodnotit revoluční zkušenosti mas, navazovat na jejich iniciativu a rozvíjet ji, učít se od mas a učit masy, vésti je vpřed k vítězství.

Veškerá Stalinova činnost nám skýtá vzor spojení nesmírné theoretické síly s mimořádně velikými a významnými praktickými zkušenostmi revolučního boje.

Stalin ruku v ruce se svými spolupracovníky řídí dosud nevidaný socialistický stát dělníků a rolníků, obývaný četnými národnostmi.

Ve všech oborech socialistické výstavby jsou jeho pokyny vodítkem k činnosti. Práce Stalinova je neobyčejně všestranná; jeho energie je opravdu obdivuhodná. Okruh otázek, o které se zajímá, je nesmírný; od nejjednodušších otázek theorie marxismu leninismu až po školní učebnice pro

děti, od problémů zahraniční politiky Sovětského svazu až po každodenní péči o povznesení proletářského hlavního města, od gigantického plánu na přetváření přírody v suchých oblastech SSSR až po redigování stanov kolchozního života.

Je všeobecně známa nepřekonatelná drtivá síla Stalinovy logiky, křehká jasnost jeho myšlenek, oceňová vůle, oddanost straně, horoucí víra v lid a láska k lidu. Je všeobecně známa jeho skromnost, prostota, péče o lid a neúprosnost k nepřátelům lidu. Je všeobecně známo, že nesnáší planý pokřik, fráze a tlachaly, fňukaly a panikáře. Stalin je moudrý a neukvapený při řešení složitých politických otázek, když je třeba všestranně uvážit všechny, příznivé i nepříznivé okolnosti. A zároveň je Stalin skvělý mistr odvážných revolučních řešení a příkrých obrátů.

Stalin, toť Lenin dneška.

Ve Stalinovi vidí národy sovětského svazu ztělesnění svého hrdinství, své lásky k otčině a svého vlastnictví. „Za Stalina, za vlast!“ s tímto voláním porazili bojovníci slavné Rudé armády všechny nepřátele a vztyčili sovětský prapor na troskách Berlína.

V Stalinovi vidí národy sovětského svazu ztělesnění svých nadějí a tužeb, ztělesnění dobytých vítězství.

Stalinovo jméno, toť symbol zmužilosti, symbol slávy sovětského lidu, výzva k novým hrdinným skutkům k větší slávě sovětského lidu.

Stalinovo jméno chovají v srdci jinoši a dívky země socialismu. Jejich nejtoužebnějším přáním je, aby byli jako Lenin a jako Stalin.

V četných řečích skládají národy sovětského svazu písně o Stalinovi. Zračí se v nich nesmírná láska a bezmezná oddanost národů Sovětského svazu k velikému vůdci, učiteli a příteli.

K nim se připojují i národy lidových demokracií a pokrokové lidstvo. Také náš národ je zavázán vděčností a láskou velikému příteli — Stalinovi.

★

„Leninovo a Stalinovo jméno — řekl Molotov — budí radostné naděje ve všech končinách světa a hřmí jako výzva k boji za mír a štěstí národů, k boji za úplné osvobození od kapitalismu.“

★

Socialismus zvítězil v sovětském svazu a sklízí nová vítězství proto, že veškerou práci a boj řídí geniální člověk přítomnosti, věrný pokračovatel Leninova díla — Josef Vissarionovič Stalin.

Pracující lid sovětského svazu, náš země a celého světa má dnes jednu myšlenku, jedno přání, prýstící z hloubi duše:

Ať žije a je dlouhá léta zdrav náš rodný a veliký Stalin!

Životní jubileum Antonína Zápotockého

Dne 19. prosince t. r. dožívá se předseda vlády a předseda ÚRO Antonín Zápotocký šedesátipětilet svého života, zasvěceného boji o práva dělnické třídy.

Velkou životní drahou prošel Antonín Zápotocký. S obdivem ji sledujeme od prostého dělnického prostředí v Zákolanech na Kladensku až k místu, kde stojí dnes, jako představitel a ručitel dějinného vývoje. Kdo by se hluboce nezamyslel nad tímto výsledkem práce a bojů a nepokusil se hledat historickou souvislost, která provází životní dráhu Antonína Zápotockého a dává jí vlastní náplň a smysl! A také jen v tomto historickém pohledu vidíme, jak Antonín Zápotocký byl od prvních chvil svých bojů a zápasů dělnické třídy uvědoměným strůjcem nové epochy českého národa a jak dávno předtím vystihl nutnost velké společenské přeměny a dovedl ji naplnit konkrétním cílem a programem.

Životní jubileum Antonína Zápotockého je proto vhodnou příležitostí k tomu, abychom se na jeho životě a na výsledcích jeho práce poučili, jak rostla vůdčí osobnost hlasatele a organizátora dělnické třídy, její hodnoty, síly a jejího vítězství. Jaký to byl bohatý a plodný život! Snad právě proto Antonín Zápotocký tak dobře životu rozumí. Rozumět životu, to znamená najít správný poměr k lidem. A tento poměr Antonína Zápotockého k dělnické třídě je ve skutečnosti základním rysem jeho povahových vlastností a hlavní příčinou to-

ho, proč je v dělnickém prostředí tak oblíben a respektován. A přece není u nás jiného politika a státníka, který by dovedl s tolikou upřímnou otevřeností promluvit i o nejožehavějších otázkách našeho soudobého života. V projevech předsedy vlády Antonína Zápotockého jako by se odrážely všechny jeho vlastní životní zkušenosti. Pracujícího člověka po každé hodnotě nikoli podle nějakých ideálních hledisek nebo formulek, ale vždy tak, jak ho vidí z výsledků jeho práce. V hodnocení této vykonané práce dovede být stejně uznalý jako zase střizlivě kritický. To proto, že Antonín Zápotocký ví, že dnes zase stojí v čele jiného dějinně daleko významnějšího zápasu, v němž se nerozhoduje jen o budoucnosti dělnické třídy, nýbrž o budoucnosti celého národa, směřujícího k socialismu.

V tom je také lidské jádro Antonína Zápotockého a jeho cena nejen pro pracující vrstvy našeho národa, ale pro všechno, na čem náš lidové demokratický řád stojí a buduje. Široke rozkročen a stále ve střehu stojí dnes Antonín Zápotocký u počátku našeho velkého budovatelského díla. Je to muž našeho dneška i zítřka, ručitel a představitel úkolů, jak jsme si je společnou vůlí a společnou prací uložili, abychom co nejdříve dospěli na cestu, která nás povede k socialismu. A v tomto duchu také vzpomínáme šedesátého pátého výročí narozenin předsedy vlády Antonína Zápotockého, a práci, cílevědomou a poctivou prací je oslavujeme.

Výstava úcty a lásky k J. V. STALINOVÍ

Velká hala Veletržního paláce v Praze poskytuje zajímavou a svým obsahem i jedinečnou podívanou. V této veliké prostora jsou shromážděny a vystaveny dary našeho pracujícího lidu největšímu muži současných dějin, generalissimu J. V. Stalinovi k jeho 70. narozeninám.

Jaký to názorný doklad a příklad smýšlení, citění a upřímné lásky našeho pracujícího lidu k muži za jeho všelidské a nesmrtelné dílo, zajišťující svobodu a nezávislost všem mírumilovným národům světa! Kdo projde touto jedinečnou výstavou a s pozorným zaujetím prohlédne ono množství darů od velkého, dvoumotorového letadla, výrobku národního podniku Letecké a automobilové závody, až po nejdrobnější rukodělné dárky prostých jednotlivců, neubrání se dojetí, s jakou pečlivostí a odbornou schopností, násobenou a podpiřanou vřelou láskou a obdivem našeho lidu k velikému Stalinovi, byly tyto dary a dárky zhotoveny.

Procházejte výstavou a je Vám tak nějak radostně z této velkolepé po-

dívané, která je vskutku výmluvným vstupem k oslavám narozenin muže, k němuž se letošního prosince bude obracet hold všech lidí dobré a poctivé vůle. Není tu oboru práce a umění, aby nebyl zastoupen. A jako překvapuje odborná femesná dokonalost některých darů našich podniků a závodů, tak stejně poutá a výmluvně hovoří tvůrčí lidová prostota, která se odráží v darech a dárkách, jak je zhotovily ruce vedené vřelým přáním, aby on, který má být i takt obdarován, ještě dlouhá a dlouhá léta stál v čele světového pokroku, míru a boje o blaho všech pracujících.

Výstava je však zároveň pádnou odpovědí na všechny štanvice imperialistických nepřátel, nevrážících na naši republiku. Naši pracující tu před celým světem dokumentují, čím chtějí přispět k velkému mírumilovnému dílu, jaké dal lidstvu Stalin a znova na všechny strany prohlašují, že nic nás nemůže rozdělit se Sovětským svazem a jeho velikým tvůrcem J. V. Stalinem.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(23. pokračování)

„No, kdo nemá rád také ženy? — bránil jej kapitán — to už je zákon přírody!“

Pak se obrátil k inženýrovi a prosil, aby mu ho příležitostně ukázal.

„To se může stát ještě teď“ — pravil inženýr.

„Nebude-li vás to obtěžovat, učíte mi k vůli.“

Inženýr na to zvedl sluchátko a telefonoval do dílen.

Netrvalo to dlouho, když osobní tajemník inženýrův ohlásil příchod Moravského.

Vzkaz, aby se Moravský hlásil ihned u inženýra ho zastal při plné práci. Utřel si trochu ruce a spěchal do kanceláře. Tak vešel: ve špinavých a roztrhaných šatech, umazaný, vlasy rozčuchané, nepěkně zastřížené. Vypadal směšně, tak, jak se sluší na hlupáka. Uviděv v kanceláři více lidí, zůstal stát u dveří a hlasitě pozdravil:

„Dej vám pámbu hodně zdraví, pane inženýre.“

Inženýr obrátiv se ke kapitánovi oznámil, že je to on. Kapitán se ho ptal:

„Sloužil jste ve staré armádě?“

„Ano, prosím.“

„A v jiných armádách jste nesloužil?“

„Nesloužil, pane kapitáne.“

Na to kapitán kývl rukou na znamení, že může odejít. Moravský se po vojensku obrátil, klapl podpatky a odešel.

Kapitán byl s ním spokojen.

„Jsem psycholog“ — pochvaloval si —

„ten člověk je náš. Jen jsem se na něj podíval a hned jsem poznal, že se nám bude hodit. Je mladý a stydlavý jako panna, toho si od vás vezmeme. Stejně už brzy vydá vrchní velení nařízení o mobilisaci všech takových mládenců.“

„A potom taková „mládeční“ nám budou vrážet dýku do zad“ — namítal ostře poručík ze zpravodajské služby.

„Kdo se bojí, ať do lesa nechodí“ — odsekl ironicky kapitán. „To bych radil také vám.“

Poručík zbledl a stejně ostře odpověděl:

„Přiliš málo je znáte. Přeji vám, abyste na svoji hloupou důvěru nikdy nedoplátl.“

„No pánové“ — skočil jim do řeči inženýr, když viděl, že důstojníci by se dali do hádky, aby jeden druhého přesvědčil o své pravdě — „jak jste se rozhodli“ — dodal pak obrácej se se kapitánovi.

„Jsem rozhodnut. Vezmu si ho.“

Důstojník ze zpravodajské služby chtěl na to něco říci, upamatoval se však, že jeho hodnost je nižší a tak jen umírněně poznamenal, že by ho na obrněný vlak nebral, chovaje ve svém nitru zlost na hloupě důvěřujícího kapitána.

„Jsou všichni stejní ti dělníci. Mají to v sobě vstřípeno už s mlékem mateřským. A vlka krmí sebelíp, stejně ti při nejbližší příležitosti do lesa uteče.“

Kapitán pochopil narážku a chladně odpověděl:

„Nemějte obavy, pane poručíku, já své vky budu mít v železné kleci. Zatím co vy se ve zpravodajské službě namáháte je zničit, budou u mně v železné kleci jeden druhého ničit!“

„Výborně!“ — schvaloval vtipnou řeč kapitánovu inženýr.

Poručík nevěděl, co má na to odpovědět. Nicméně však byl uražen papitánovou hrubostí a poručel se, vymlouvaje se, že má naspěch. Když pak podával ruku kapitánovi, podíval se mu do očí a ironicky poznamenal:

„Dejte si pozor, aby vás vaši vlci nezežrali i se železnou klecí!“

To kapitána urazilo. Než se však zmohl na slovo, byl už poručík pryč.

*

Obloha byla zatažena černými mraky. Už od rána pršelo. V takové letní dny bývá těžko na mysl. Na znavené oči u sedá spánek a nálada klesá.

Tak bylo i Moravskému, když dostal vojenský stejnokroj s vyšíváním nárameníky na ramenou.

Tak zase je vojákem. Ale jakým a proti komu jde bojovat! Jedinou jeho útechou bylo vědomí, že tak plní úkol daný mu podzemním hnutím a že velení rudoarmějců je informováno o tom, že dnes má obrněný vlak opustit dílny.

Zatím stojí na vedlejší trati u rampy, kam se na vozech dovážejí dělostřelecké náboje, patrony a pohonné látky. Jsou to čtyři obrněné vozy s obrněnou lokomotivou uprostřed. Lokomotiva byla zřízena na naftový pohon, aby nebylo vidět dým. Na lokomotivě byl telefon, kterým bylo udržováno spojení jak s dvěma vagony předními, tak s dvěma vagony zadními.

Strojvůdce byl jmenován bělogvardějský praporečk. Jeho pomocníkem pak zaměstnanec hlavních železničních dílen Josef Moravský. Celá posádka čítala padesát mužů, z toho tři důstojníci, mezi nimi velitel a jeho pobočník. Vlak měl čtyři děla ráže 75 mm a čtyři kulometry v hlavní věži a v každé další po jednom. Mimo to tu byly i postranní kulometry v otvorech obrněných vozů.

V noci po tom deštivém dni měl obrněný vlak odejet na první zkušební boj. Celá posádka byla na místě. Vše bylo připraveno. Moravský s olejničkou v ruce obcházel ještě lokomotivu a jen někde dojíl oleje. Promýšlel plán své činnosti. Měl řídit chod vlaku a v příhodné chvíli nechat jej sříti se s rozbitého mostu do řeky. Zeleznice totiž vedla jen k mostu přes Donec. Tam se náklad vykládal a po prozatímně postaveném chatrném mostě z prken se přenášel na druhou stranu, kde byl nakládán do jiných vlaků a putoval dál. Na ten most teď myslel Moravský. Stál však před úkolem, jak to udělat. O postupu se již zhruba dohodli spolu s Ivanem Ivanovičem, zůstaly teď jen ty detaily, na kterých však záležel celý výsledek.

Z myšlenek ho vyrušil strojvůdce, který jej zavolal ihned dovnitř. V lokomotivě už byl velitel vlaku a uděloval poslední rozkazy. Strojvůdci pak řekli, že se pojedou do Nachičevana.

Netrvalo dlouho a obrněný vlak opouštěl město.

Když ujel asi 5 km od města, nařídil velitel zmírnit rychlost. Telefonicky pak dával rozkazy připraviti děla ke zkušební palbě. Za chvíli hřměly rány z děl.

Také kulometry byly vyzkoušeny. Dojeli pak do Nachičevana, místy něco opravili a vrátili se zpět do Rostova.

Druhý den stál obrněný vlak připraven odejet směrem na Batajsk. Přejeli přes hlavní železniční most přes Don a zastavili

„Budeme čekat až se setmí“ — to byl rozkaz velitelův, když měl v úmyslu pak odejet do Batajska, střílel do rudoarmějců a jeti zpět.

Počasi se ani druhý den nezměnilo. Lilo jako z konve. Blížila se tmavá noc. Obloha byla zatažena černými mraky.

Moravský nervosně přešlapoval. Měl na mysli slova Vasila Ivanoviče:

„Rozmysli si věc pořádně. Bude-li třeba úkol splnit se ztrátou života, hleď, abys neztratil život nadarmo. Udělej to však tak, abys život zachránil a úkol splnil.“

Plán si už udělal. Jakmile se budou blížiti k mostu, má zneškodnit strojvůdce. Pak pustit vlak plnou rychlostí kupředu. Sám pak vyskočí z lokomotivy a rozjetý vlak se zřítí do řeky. Sám pak se bude prodírat ke svým. Tam už cestu zná. Hlavní však je zničit obrněný vlak. Bude-li však v lokomotivě také kapitán, bude musit zápasit se dvěma.

A tu si vzpomněl na frontu, když v zákopech jeho kamarád Ivanov zabil dva Rakušany a jeden zůstal pro něj k vyřízení. Jak se tehdy strchoval a přece to dobře dopadlo.

„Och, kdyby tu aspoň se mnou byl Iljuša“ — vzdychl si a zavzpomínal.

IV. díl:

Byla pozdní noc. Déšť neustával. Obrněný vlak stál připravený k odjezdu. Čekalo se na rozkaz.

V lokomotivě seděl strojvůdce a naproti u okna stál zamýšleně Moravský, dívaje se do tmy. Jeho oči planuly jako dvě svíce a obličej byl zamračený. Dlouhé těžké ruce visely volně podél těla a hustými vlasy pohrával si slabý větřík, vanoucí pootevřenými dveřmi.

Bylo ticho a chvílemi bylo slyšet, jak krupěje deště dopadaly na rozblácenou zemi.

Zazvonil telefon.

Strojvůdce vzal sluchátko a poslouchal rozkazy kapitánovy. Za chvíli se odmlčel, položil sluchátko a pravil Moravskému:

„Je k nám do lokomotivy přidělen telefonista. V době boje budeme nepřetržitě spojeni s velitelem.“

Zpráva ta Moravského nemile překvapila. Na svém zevnějšku však nedával nic znát.

Za chvíli pak přišel voják, který byl jmenován telefonistou do lokomotivy. Byl střední postavy a jeho frajerský oblek ukazoval, že pochází z nějaké bohaté rodiny. Také jeho řeč tomu nasvědčovala.

A Moravského přirozený instinkt usuzoval dobře. Voják ten byl synem nějakého velkoobchodníka. Do Bílé gardy se přihlásil dobrovolně.

Jakmile vkročil dovnitř, Moravský pocítil, že jsou si nepřáteli na život a na smrt. Tvrdý pohled, jakým si Moravského změřil, a i jeho chování naznačovalo, že se ve svém úsudku nemýlil.

Z rozhovoru mezi ním a strojvůdčem Moravský pochopil, že hlavní slovo na lokomotivě chce mít on. To poznal také strojvůdce a bylo vidět, že mu to nebylo zrovna po chuti.

(Pokračování přístě).

Antonín Špatenka

(17. pokračování).

Průkopnická vesnice

Tak dny ubíhaly, všichni měli plné ruce práce. Když již bylo po žních, měli vše vymlácené a obilí semleté, raději všichni Boženka a Drbohlavovi, aby vstoupili do stavu manželského. Zemlátku měli již připravenou, měli se rádi, tak na co čekati.

Náhoda jim k tomu pomohla, neboť jednou dostali vzkaz z Bojarky, že na Bojarce bude bohoslužba, kterou bude konati farář Hrdlička, který rovněž přijel z Čech. Bylo jim též sděleno, že mše bude o jedenácté hodině dopoledne a že při ní budou se prováděti křtiny i odávky.

Všichni se těšili, že opět jednou po dlouhé době uslyší české kázání a českou mši. Jen paní Novákovou mrzelo, že děťátko, které brzy očekávali, ještě nepřišlo, aby je mohl pan farář také pokřtiti.

Této příležitosti tedy použili milenci Drbohlav a Boženka Špatenková, požádali Volence, aby jim dělal družbu, že se tedy nechají oddati. Volence byl šťasten, že se u nich v lesní pevnůstce bude konati první svatba a proto jim radostně přislíbil, že jim za družbu půjde.

Ženy se mezitím domluvívaly, že jim vystrojí svatbu. Samozřejmě, že hostina měla být skromná, jako všechno v pevnosti.

Když pak nadešla neděle, vypravili se všichni do kostela, doma zůstaly jen dvě ženy, které měly připravit hostinu a ohlídat děti.

O deváté hodině sešli se všichni pokud to bylo možné oděni ve svátečních satech na dvoře před zemlátkami. Pak pod košatou lipou předstoupili snoubenci před rodiče Boženky Špatenkové a Volence jako družba pronesl k nim:

„Vy mladí, kteří jste se narodili v Čechách, rozhodli jste se dáti si dnes slib před duchovním otcem, který rovněž přijel z Čech, že se budete provázeti po celý svůj dlouhý život a že spolu půjdete ruku v ruce, v lásce a míru. My Vám všichni ze srdce přejeme, abyste se spolu měli stále rádi a byli šťastni a spokojeni.“ Volence se trochu odmlčel a po chvíli pokračoval:

„Josefe, ty jsi zde sám, bez rodičů a proto ti požehnání za ně dáme některý z nás.“

Pamatujte si však po celý život, že jenom v lásce a snášenlivosti překonáte všechny počáteční nesnáze. Všichni musíme snášeti ty těžkosti zde a ani Vy to nebudete mti lehké. Ale doufejte s námi, že přeci jednou bude nám všem lépe a budeme opět žít jako lidé.

Milujte toto místo, tuto letní pevnostku, které vám umožnilo vstoupit do stavu manželského. Nám pak odpusťte, že vám nemůžeme vystrojiti svatbu, tak jak se patří a přijmte proto od nás málo, co vám připravíme, neboť ať je to málo, ale je to dáno opravdu s velkou láskou. Je to naše první svatba zde a škoda, že tak chudá. Doufáme však, že vám to později ještě vynahradíme.

Nyní vám přeji jménem svým i všech ostatních, abyste byli opravdu spolu hodně šťastni.“

Snoubenci se po jeho slovech rozplakali a ani ostatní se nezdrželi pláče, tak-

že po chvíli to vypadalo jako na pohřbu a ne jako o veselce.

Proto Volence je tišil, přistoupil pak ke snoubencům, pokřizoval je na čele a políbil. Pak přistoupili rodiče Boženky a po nich ostatní. Byla to chvíle velmi dojemná, když tak daleko od své vlasti v tomto prostředí zaslíbili se dva mladí lidé.

Po tomto obřadu ubírali se potom všichni lesní „Českou stezkou“ na Bojarku. Napřed šly ženy s Boženkou a za nimi Drbohlav s muži. I dědoušek Chariton cupital, opíraje se o svoji hůlčičku, neboť byl zvědav na českou bohoslužbu a obřady.

Když došli na Bojarku, bylo tam již plno lidí, většinou Češi, kteří přijeli i z dále. Jen několik Ukrajinců, kteří byli zvědaví na českého kněze.

Mše se začala brzy po příchodu našich průkopníků a pan farář spěchal, neboť jak se později dozvěděli, jel ještě konati mši do Českého Malína. Po mši svatě vyzval přítomné, kdo si přeje křtiny, nebo odávky, aby předstoupil k němu.

Drbohlav s Boženkou byli jediní, kteří předstoupili před kněze a za nimi přišel Volence, Špatenka a Čermák. Pan farář i tento obřad provedl stručně, napomenul snoubence k lásce a snášenlivosti a při tom jim připomněl, aby nikdy nezapomněli na svoji vlast. Pak jim navlékl olovené prsteny, které Drbohlav sám zhotovil a podotkl, že je to první svatba na Volyni, kterou provedl.

Pokřtil již několik českých dětí, ale svatba tato, roku 1872, byla jeho první svatbou.

Po obřadech ubírali se všichni zpět do své osady, to již kráčeli mladí manželé spolu napřed a ostatní za nimi.

Jen Čermák s Pitrem zůstali ještě na velkostatku, kde s panem Mackem a jeho ženou hovořili a sdělovali si navzájem svoje starosti. Paní Macková se obdivovala, jak jsou odvážní, že již strojí první svatbu. Čermák se jen usmál a vyprávěl paní Mackové, jak chudá svatba je, že u nich není potravin na zbytek, aby mohli strojiti hostinu.

Paní Macková, která se zájmem vyslechla Čermáka, kroutila hlavou a poslze pravila k svému muži:

„Poslyš, my máme ještě kousek telecího masa a trochu tvarohu, tak to těm mladým manželům pošlu.“

„Samozřejmě,“ velkomyslně souhlasil pan Macek a ještě jim řekl, aby se zastavili v krémě a na jeho účet si vzali 2 „kvaterky“ vodky. Čermák s Pitrem poděkovali Mackovým, vzali od paní Mackové raneček, do kterého jim vše zabalila a přidala k tomu ještě několik buchet z bílé mouky.

Rozloučili se, zašli i do krémy, kde obdrželi ne dvě, ale čtyři kvaterky vodky na Mackův účet, načež spěchali domů. Cestou chválili dobrosrdečnost paní Mackové a tu Pitr povídá Čermákoví:

„To víš, těm se daří lépe než nám. Přivezli si z Čech hodně peněz a tak jim zde nic neschází. Macková zná způsoby z Čech a tak ví, co se patří, že má jeden druhému pomáhati, ale stejně je to od ní velmi hezké.“

Když přicházeli k lesní pevnosti, pro-

hodil Pitr, že by vodku měli uschovati a přinésti ji až později. Tak to také udělali a schovali ji do trávy, poblíž domova.

Na dvoře již zatím seděli všichni a vesele se bavili. Když Čermák s Pitrem přišli, tázali se jich, kde se zatoulali.

„Ale to víte,“ odpověděl Čermák, „hovořili jsme chvíli s panem Mackem. Ale kde jsou novomanželé?“ ptal se, rozhlížeje se kolem sebe.

„Nevíme, ale jistě asi ve své zmlánce, jistě si mají mnoho co říci,“ pronesl se smíchem Volence.

Tu teprve popošel Čermák ke stolu a položil na něj uzlíček, který rozbalil. Všichni se divili, odkud to přinesl a tu jim pověděl Čermák, že je to od paní Mackové. Ženy si pochvalovaly paní Mackovou a muži jim pak poroučeli, aby nyní ukázaly svoje umění a připravily z toho pro všechny dobrou svatební večeri.

Ženy tedy uchopily raneček a odnášely potraviny do zmlánek, aby se hned daly do vaření.

Asi kolem sedmé hodiny večer utřely čisté stůl, který stál na dvoře a ozdobily jej snítkami chvoje. Největší nesnáze jim dělaly mouchy, které v celých rojích poletovaly kolem jídla. Muži tedy ulámali větvičky listnatých stromů a mouchy odháněli.

Paní Volencová, opásána čistou bílou zástěrou nosila na stůl a pobízela všechny, aby si nechali chutnat. Nezapomněli ani na dědouška Charitona. Tu ale pojednou se Čermák rozesmál a ostatní s ním, neboť zjistili, že sice jsou zde všichni, ale ti, na jejichž počest hostina byla uspořádána, tu nejsou. Proto se dědoušek Chariton nabídl, že pro ně dojde. Za chvíli se však vrátil a sdělil, že kovárna je zamčená a zemlanka také, že několikrát klepal, ale že se mu nikdo neozval.

Proto Čermák vstal od stolu a šel znovu ke kovárně a několikrát mocně zabušil na dveře. Nic se však neozvalo a proto se vracel zpět. V tom však uslyšel jakési houkání. Po chvíli se houkání opakovalo a přicházelo odněkud z dále. Proto Čermák přidal do kroku a na dvoře sdělil, co slyšel.

Nyní věděli všichni, že se mladí vydali do lesa a zabloudili. Měli obavy, aby je někde nepřepadla smečka vlků a neroztrhala. Proto muži nechali mouchy a rozhodli se, že půjdou směrem, odkud se houkání ozývalo. Vzali si tedy sekerky a pospíchali do lesa. Stále houkali a v odpověď se jim ozývalo houkání s druhé strany. Tak skutečně asi po půl hodině hledání vskutku se s mladými sešli.

„Co tě to, Josefe, jen napadlo,“ spustil Čermák na ženicha. „My jsme již strachy o vás umírali. Tak jen teď rychle přidejte do kroku, již vás všichni očekávají.“

Po šťastném návratu se pak této příhodě smáli, jak si svatebčané vyšli na svatební cestu do volyňského pralesa a skorem se tam ztratili.

„Tak, a nyní rychle ke stolu,“ pobízí paní Volencová, budeme nositi na stůl.“

Josef s Boženkou udiveně hleděli na upravené maso, cezené nudle, vdolky, pečené maso, plotně. Nešlo jim do hlavy, kde to maso vzali. Dlouho si však tím hlavou nečímali, neboť byli dnes příliš šťastni sami sebou.

(Pokračování příště).

Zprávy svazu

Dodržujte lhůty. Svaz Čechů z Volyně má velmi špatné zkušenosti s našimi krajaný, pokud se týče dodržování lhůt a termínů, jimž tiito mnohdy nepřikládají žádného významu. Potom se vymlouvají, že o tom nevěděli, že se to dověděli pozdě a pod. Většinou se však jedná o nedbalost, nerozhodnost nebo lhostejnost u krajanů samých, kteří na to potom doplácí. Pozdě pak přicházejí se slížnostmi, pretensemi a výčitkami na Svaz a zde dávají průchod své nespokojenosti nad tím, že se jim děje křivda, ačkoliv si tuto situaci sami zavinili.

V poslední době je to především otázka přihlášek o odklad splátek a žádostí o jednorázovou mimořádnou vánoční výpomoc z podpůrného fondu SBS při MNO. Obě tyto přihlašovací lhůty měly být dodrženy v zájmu věci. Přesto však stále dochází řada přihlášek i žádostí, které ovšem ne z naší viny nemohou být řádně vyřízeny.

Upozorňujeme proto znovu všechny krajaný, že lhůty se dávají proto, aby byly dodržovány a to především v zájmu věci. Přetřeno nejen uplatňují nároky a vznášejí požadavky, ale rovněž plní svoje minimální povinnosti.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje krajanům z Lipna a Skupic, okr. Zatec, za jejich příkladné pochoopení pro potřeby Dětského domova v Zatici, které projeví věnováním slepic do drůbežárny zmíněného domova, nad nímž má SČzV patronát. Díky jejich přispění byl částečně splněn závazek naší org. věnovat Domovu počet slepic rovný počtu chovanců. Sbírkou slepic provedli br. Antonín Šlégr a br. Vladimír Hořínek z Postoloprť, který dal k dispozici osobní auto, jimž rovněž patří srdečný dík. Celkem bylo sebráno a odevzdáno 26 slepic, které darovali:

Mikuláš Majer, František Šulc, Josef Bradáč, Antonín Šnajdr, Jaroslav Pokorný, Josef Borovský, Josef Zimák, Josef Novotný, Josef Pokorný — všichni ze Skupic — Bohumil Kubelka, Josef Kelner, Jaroslav Beneš, Václav Martinovský, Josef Zumr, Vladimír Budínský, Jaroslav Martinovský, Bohumil Kozák, Vladimír Nový, Josef Vraný, Cyril Franěk, Václav Fořt, Jaroslav Kocek, Mikuláš Zubka, Alexander Dolejš, Josef Klicpera, Pavlína Fořtová — všichni z Lipna.

Odbočka SČzV pro okres Zábřežský žádá všechny členy odbočky, aby nejpozději do 25. prosince t. r. vyrovnali svoje členské příspěvky za 1949 rok a případně za předešlá léta. Příspěvky přijímá každý den pokladník odbočky Antonín Lamr, trafika, Mohelnice, Zábřežská ul. Také mohou krajané složit příspěvky u svého důvěrníka na místě.

Krajané z Tátenice, Krasíkova, Lubníku a okolí mohou platit členské příspěvky u místopředsedy odbočky Stanislava Klímy v Tátenici.

Prosíme proto všechny krajaný na Zábřežsku, aby členské příspěvky do uvedené doby bezpodmínečně vyrovnali, neboť je věci cti každého volyňského Čecha, aby byl v pořádku vůči své jediné organizaci SČzV, který, jak každý musí přiznat, úspěšně hájí naše zájmy, což by nemohl činiti, kdybychom neplnili my své povinnosti.

Odb. SČzV pro okres Zábřežský

Dějiny české Volyně. Od nového roku 1950 začneme uveřejňovat ve Věrné Stráži **Dějiny české Volyně** z pera dra Josefa Folprechta. Je to první vážný pokus o historické zhodnocení velikého přínosu naší malé volyňské větve pro náš národ a vlast a zaslouží proto jistě naší plné podpory. Zároveň i historický odbor SČzV přikročí k plánovitě a intenzivní činnosti, aby tento důležitý úkol — zpracování dějin České Volyně — byl včas a řádně splněn.

Zalím nevíme, zda a kdy se podaří vydat plánované dílo knižně. Proto bude jistě v zájmu každého vol. krajana, aby měl dějiny naší volyňské větve alespoň v té formě, jak budou postupně uveřejněny v našem zájmovém časopise.

Jsmo přesvědčeni, že o dějiny české Volyně bude značný zájem, a proto prosíme, aby se včas přihlásili ti naši krajané, kteří dosud Věrnou stráž neodebírají. Naše čtenáře prosíme, aby všechny své známé, pokud náš časopis neodebírají, na tuto okolnost upozornili.

Níže otiskujeme přihlášku pro nové odběratele, kterou nechť po vyplnění zašlou obratem na adresu „Administrace Věrná stráž, Zatec.“

Oddělit!

(jméno a příjmení)

obec, čp.

okres

pošta

Přihlašuji se závazně za odběratele časopisu
Věrná stráž od 1. ledna 1950.

Podpis